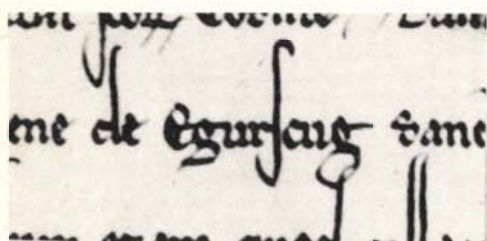

Zalaegerszeg legelső írásos említése

melyen Egerszeg villa regis (királyi falu) megtelepedett. Ez a mocsárból kiemelkedő sziget a mai megyei bíróság környékén lehetett, ahol később felépült Egerszeg vára is.

Legrégibb levéltári forrásunk egy 1247-ben kelt 40 x 10 cm-es oklevél, melyben a veszprémi káptalan több megyebeli egyháztól származó jövedelmét Zlandus veszprémi püspöknek engedte át. Ez az oklevél több zalai községet is megnevez, Eguerscugon (Egerszeg) kívül említi Zamtovt (valószínűleg Zalaszántó), Rajkot (a mostani Alsó- vagy Felsőrajkot) és Buchfeldet (valószínűleg Bocföldét).

Egerszeget ebben az időben a Kaplony nembeli Márton ispán birtokaként említik a források. A már régebb óta lakott Egerscugnak Mária Magdolna tiszteletére szentelt, valószínűleg fából épített temploma volt. (Egy 1389-ben kelt oklevél külön hangsúlyozza, hogy kőtemploma volt a helységnek.) Ez az 1247-ben kelt oklevél az „Egurscug”-i és „Buchfelde”-i papoknak engedte át az „oltárok jövedelmét”, a felügyelői részt illető tizedeken kívül.

Arról, hogy ebben az időben hogyan történt a tized kirovása és beszedése, Holub József így ír Zala megye története a középkorban című művében: „A püspök poroszlója kimegy és mindenkitől megkérdi, hogy mennyije termett: ha az illető vallomását elfogadja, akkor annak alapján rója ki a dézsmát, – ha nem, akkor megesketti vallomásának igazságára. Ha azután ilyen esetben kiderül, hogy az illető hamisan esküdött, akkor kilenc részt vesznek el tőle, de ha a feljelentés bizonyul alaptalannak, a feljelentő jár így.”

A tized fizetése alól egy keresztény hívő sem vonhatta ki magát, és Holub szerint az sem játszott szerepet, hogy az illető saját földjén gazdálkodott-e vagy másén, évente termésének és állatai szaporulatának egytizedét köteles volt átadni a püspöknek. Az oklevelek legtöbbször a búzát, árpát, rozst, kölest, zabot, szőlőt, lent, kendert, a bort, az állatok közül a bárányt, sertést, méhet, csirkét, ludat említik mint beszedésköteleseket.

A tized beszedése viszonylag nagyszámú poroszló munkáját követelte meg elég rövid idő alatt. A tized jelentette a legnagyobb jövedelmet az egyházmegye vezetőjének, természetes tehát, hogy erről nem volt hajlandó lemondani egy kápolna papja javára.

Halász Imre